

Itziar Nevesado

DOS CHICAS DE HOY

de Mike Leigh

L'acostament a les persones reals i quotidianes torna a ser l'excusa agafada per Mike Leigh per fer un film ple de veritat, genialment interpretat per dues extraordinàries actrius, que parlen del seu records comuns i del seu present. Millor el present, molt més sòlid i menys enervant.
Valoració: 3.

LA BODA DE MI MEJOR AMIGO

de Paul Hogan.

La fórmula de les noces torna a ser tractada amb gran mestria per part de Paul Hogan en una comèdia menys fresca que *La Boda de Muriel*, però igualment ocurrent, envoltada d'un grapat de bons actors. Els excessos a l'americana són l'únic emperò.
Valoració: 3

99.9

d'Agustí Villaronga.

Villaronga sap crear atmosferes inquietants com ningú altre en aquest país. Sap obligar l'espectador a romandre durant gairebé dues hores amb el cor estret. És el cineasta nacional més insòlit amb el permís d'Amenábar. Llàstima que no hagi sabut trobar un final més adient, a

l'altura de la resta del metratge.
Valoració: 3.

PERSEGUIENDO A AMY

de Kevin Smith

Excel·lent guió per uns actors que saben estar davant la càmera ignorant-la, prescindint-ne. Fora etiquetes sexuals que ens determinin a priori. Ni homo, ni hetero, ni bi. Només és sexe, i, si hi ha sort, sexe i amor. Essent així, que més dona el que s'amaigui enmig de les cames? Frescor per tot arreu.
Valoració: 4.

Josep Carles Romaguera

LA CAMARERA DEL TITÀNIC

de Bigas Luna

Em vaig quedar parat davant el darrer film del director català, darrerament fuetejat per la crítica després de la vergonyosa *Bambola*. Ara sembla que hagi decidit prendre una altra direcció, i despullant-se del seu fetixisme morbós amb aires de surrealisme mediterrani, el director opta per una història revestida d'una poètica formal que va acompanyada d'una reflexió sobre l'ambivalència entre realitat i poesia. Encara que la seva posada en imatges sigui un tant disant, però elegant, el persuasiu guió permet a l'espectador entrar dins el món d'aquest narrador protagonista.
Valoració:4

PERDITA DURANGO

d'Alex de la Iglesia

Road-movie de fronteres guiada per una història d'amor entre bojos, i psico-thriller que emet una visió jocosa sobre la societat rural americana, *Perdita Durango* no deixa de decepcionar en els seus resultats. El film desaprofita un necessari to romàntic que hagués donat major entitat

dramàtica, i la posada en escena perd el seu nervi a causa d'una ridícula estructura en flash-backs. Una narració a l'atzar i un excessiu deteniment en allò morbós rematen la desfeta.
Valoració: 1

HÈRCULES

de John Musker i Ron Clements

L'estrena anual de Disney que enguany ens pertoca no aprofita, com ho feia la seva precedent, l'equilibri

aconseguit entre un madur sentit dramàtic i una fantasia de nen. El film aporta un toc irònic sobre el mite, autoparodia el seus mecanismes de producció, apareix un suggerent personatge femení i inclou un espectacular i musical cor, però es concentra sobretot en l'acumulació precipitada de gags i en l'ostentació dels avanços tècnics en les escenes d'acció.
Valoració:2

